

Boj pri Sisku.

Zar kresóv obseva kranjske griče,
 Na pomoč spet zoper Turka kliče.
 V grad turjaški doletela ptica,
 Pismonoška ptica golobica:
 »Vstani, vstani brzo naš Andreje,
 Turek zlobni spet nad Sisek speje;
 Po deželi bratski strašno ropa,
 Mesto že napada in obstopa.
 Daj pomoč, ne uro se ne mudi,
 Siščanje so z vragom v borbi hudi!»
 Brž Andrej razpošlje naznanila
 Po gradéh, da je Hrvatoma sila;
 Urno v gradu svojem vojno zbere,
 Konjikov tristo nad Turka dere.
 Vsak gre v boj, ki dobil naznanilo,
 Skupaj vitezov dvanajst je bilo —
 Štiri tisoč Kristove zastave,
 Turkov pa kot listja je in trave.
 Sešla vojska skupaj v Novemgradu,
 Tu se posvetuje o napadu.
 Kar zazvé po selu vojska naša,
 Da pritiska Sisek Hasan paša.
 Če se Sisek dnes ne bo oprostil,
 Jutri vrag se v mestu bo pogostil.
 Kvišku plane kakor lev Turjaški:
 »Čujte bratje, vitezi junaški!
 Lahko sekati doma na pragu
 Glave zvezanemu je sovragu;
 Težka borba je na trati prosti,
 Vzlasti, ako je sovraga dosti.
 A udrimo, bratje, na Turčine,
 Sekal hude nam je bolečine:
 Okrvavil v naši zemlji ceste,
 Strl očete, matere nam zveste,
 In odvél nam ljubljene otroke
 V robstvo, v kraje Turčije globoke.
 Z ognjem je požrl vasí, pristave,
 Po koléh nataknil dedov glave,
 Kri v nebo za maščevanje kliče,
 Tega vi ste, tega vsi smo priče.
 Meč izderi vsak, ki z mano čuti:
 Pasti mora danes Turek ljuti!»
 Meči ostri vojski zarožljajo,
 Konji hrsknejo in zacceptajo,
 Rog zatrobi, boben zaropoče,

Vojska v boj hiti, kar jej mogoče,
 Ko rodi se solnca luč krvava,
 Priča, da bo pala mnoga glava. —
 Ko se dan deseti uri bliža,
 Spazi polumesec vojsko križa.
 V red Turjačan vojsko si postavi,
 Turek tudi se za boj pripravi.
 »Allah, Mohamed!» kričé pogani,
 »Bog in Mati Božja!» pa krščani.
 Bojni hrup udarja na ušesa,
 Boben, rog ozračje sinje stresa;
 Čuje pok in mečev se rožljanje,
 In pričené se s Turkom grozno klanje.
 Naš Andrej in slavni ban Erdedi
 Planeta na turško vojsko v sredi,
 Rödern, Eggenberg in Ravbar vrli
 Na straneh nad vraga so udrli:
 Žvižga meč in vjedno puška poka,
 Vrag za vragom v svoji krvi stoka.
 »Bog je z nami!» vpijejo krščani,
 »Allah, kje si?» pa Mohamedani,
 S samokresi, meči ves opasan,
 Teko, prosi, kolne, žuga Hasan.
 Vragi že obračajo hrbtišča,
 Rine vsak se, že beže z bojišča.
 V divjem begu mož čez moža pada,
 Vojska naša trde jim naklada.
 V vodo vrejo Allaha sinovi,
 Vsi meneč, da jih otmó valovi.
 Kolpa pa privrela v silnem toku
 Na pomoč le lastnemu otroku:
 Davno že je vragu napretila,
 Ko nedolžno kri, solzé nosila,
 Da prišla bo dóba maščevanja
 Turku vragu za hudobna djanja.
 In zato se Kolpa zdaj upira,
 Maščevalno Turku beg ovira.
 Vsa peneča, močna in srdita,
 Vsa od turške vojske je pokrita.
 Vidi mesto srečno, stari Sisek,
 Da otet je turških sil in stisek,
 Kliče dvigajoč mirú zastavo:
 Bogu hvalo, in junakom slavo!
Kjer Slovencev moč se v jedno stika,
Pade sila še tako velika.

A. Hribar.

